

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie B. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2023 r.
wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 462/15,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 57/14,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 czerwca 2023 r. B. M. wniósł o wznowienie postępowania, zarzucając wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 grudnia 2015 r. rażące naruszenie prawa materialnego i rażąco błędną ocenę materiału dowodowego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Zdaniem wnioskodawcy, doszło do naruszenia szeregu istotnych norm konstytucyjnych i kodeksowych, w szczególności art. 30, art. 40 i art. 47 Konstytucji RP oraz art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazał, że „całokształt sprawy o środki zabezpieczające powinien być szczegółowo zbadany i wyjaśniony, i powołani biegli niezależni sądowo i nieobiektywni”. Kolejne pismo skazany skierował w dniu 7 sierpnia 2023 r., wnioskując o „wznowienie w całości środków zabezpieczających”, bowiem

odrzućane są co 6 miesięcy wnioski o zwolnienie ze szpitala, chociaż środek ten nie jest stosowany słusznie i celowo, tym bardziej, że opinie biegłych się wykluczają, a jego badanie psychiatryczne powinno zostać powtórzone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że z treści osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania oraz wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia takiego wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, uzasadniająca odmowę przyjęcia tego wniosku bez wzywania do usunięcia braków formalnych (art. 545 § 3 k.p.k.). Pisma skazanego B. M. nie zawierają argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 k.p.k., czy też w art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. Podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, nie przeprowadza się też nowych dowodów, w szczególności w postaci opinii biegłych i badania psychiatrycznego. Z pewnością nie służy takie postępowanie czynieniu nowych ustaleń faktycznych. Nie bada się również zasadności orzeczeń procedujących w sprawie sądów, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej – nie ocenia się w tym postępowaniu poprawności przeprowadzonego postępowania sądowego pod kątem wystąpienia względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 k.p.k. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się

nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego, a nie czynić ustalenia faktyczne na podstawie tych dowodów.

Tymczasem wnioskodawca po raz kolejny podnosi okoliczność, że wyrok Sądu Apelacyjnego Katowicach z dnia 10 grudnia 2015 r. został wydany z rażącym naruszeniem prawa, w szczególności z uwagi na błędne opinie biegłych. Taka konstrukcja wniosku, który nie wymienia – jak wspomniano – żadnych przepisów i powodów wznowieniowych, nakazywała uznać, że wniosek ten jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy stwierdza również, że B. M. wielokrotnie składał już wnioski o wznowienie postępowania, których Sąd bądź to odmówił przyjęcia wobec oczywistej ich bezzasadności, bądź to wnioski oddalił, a mianowicie:

- postanowieniem z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt IV KO 1/16, oddalono wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania;

- postanowieniem z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt IV KO 84/16, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosków skazanego wobec ich oczywistej bezzasadności;

- postanowieniem z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. akt IV KO 3/17, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności;

- postanowieniem z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt IV KO 60/17, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności;

- zarządzeniem z dnia 16 lipca 2018 r., sygn. akt IV KO 33/18, Przewodniczący Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku skazanego;

- zarządzeniem z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt IV KO 87/19, upoważniony sędzia Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku skazanego; w ramach tego postępowania wyznaczono skazanemu obrońcę z urzędu, który przedłożył opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania;

- postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV KO 60/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności;

- postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV KO 59/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności; postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2020 r., sygn. akt IV KZ 46/20;

- postanowieniem z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt IV KO 103/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności;

- postanowieniem z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt IV KO 134/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności;

- postanowieniem z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt IV KO 37/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności;

- postanowieniem z dnia 14 października 2021 r., sygn. akt IV KO 108/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności; postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt IV KZ 44/21;

- postanowieniem z dnia 25 lutego 2022 r., sygn. akt IV KO 168/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności; postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt IV KZ 8/22;

- postanowieniem z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt IV KO 86/22, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności;

- postanowieniem z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt IV KO 132/22, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Wyrok w sprawie, w której aktualnie B. M. ubiega się o wznowienie postępowania, został także poddany kontroli kasacyjnej. Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt IV KK 194/16, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Należy w pełni podzielić dotychczasowe stanowisko Sądu Najwyższego dotyczące wszystkich podnoszonych w pismach skazanego kwestii, wyrażone w orzeczeniach odnoszących się do poprzednich wniosków skazanego. Tak sformułowany i osobiście sporządzony przez skazanego B.M. wniosek nie może stanowić również podstawy do wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Utrwalone jest już bowiem w orzecznictwie sądowym stanowisko, że instytucja opisana w art. 545 § 3 k.p.k. umożliwia właśnie odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania bez uprzedniego wyznaczania obrońcy z urzędu, jeżeli wnioskodawca w swojej inicjatywie nie powołuje się w ogóle na okoliczności, które mogą być rozpatrywane jako powody wznowienia.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[ms]